

UZASADNIENIE

wyroku wydanego na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 lutego 2018 r.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w A. w Królestwie Niderlandów kwoty 400 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu podano, że poprzednik prawny powoda, J. K. (1) zawarł z pozwaną linią lotniczą umowę przewozu, na podstawie której w dniu 20 stycznia 2017 r. podróżował z L. do A. na trasie L. - A. - W.. Powód podał, że lot z L. do A. został opóźniony, na skutek czego J. K. (1) dotarł do portu docelowego później niż 3 godziny po planowanym czasie przylotu, w efekcie czego utracił dalsze połączenie do W.. W związku z powyższym, zdaniem powoda, J. K. (1) przysługuje roszczenie o zapłatę odszkodowania na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (dalej także jako: „rozporządzenie nr 261/2004”). Powód wyjaśnił, że J. K. (2) w drodze umowy cesji przelał na spółkę opisaną wyżej wierzytelność (pozew - k. 1-4).

W dniu 23 listopada 2017 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie w I Wydziale Cywilnym wydał nakazy zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. I Nc 6980/17 (nakaz zapłaty – k. 29).

Pozwany (...) Spółka akcyjna z siedzibą w A. w Królestwie Niderlandów w sprzeciwie od nakazu zapłaty zaskarżył powyższy nakaz w całości oraz wniósł o oddalenie powództw w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany podniósł zarzut spełnienia świadczenia, wskazując, że w dniu 11 sierpnia 2017 r. dokonał wpłaty na rachunek bankowy powoda kwoty 1.746 zł wskazanej w wezwaniu do zapłaty z dnia 19 lipca 2017 r., wobec czego powództwo jest bezzasadne (sprzeciw od nakazu zapłaty - k. 35-37).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 stycznia 2017 r. J. K. (1) podróżował samolotem z L. do A. na trasie L. - A. - W. rejssem numer KL 1692 realizowanym przez przewoźnika (...) Spółkę akcyjną z siedzibą w A. w Królestwie Niderlandów. Wskazany lot był opóźniony, co spowodowało utratę połączenia z A. do W., na skutek czego J. K. (1) dotarł do portu docelowego więcej niż 3 godziny po planowanym czasie przylotu (okoliczności niesporne, karta pokładowa - k. 9).

W dniu 19 lipca 2017 r. J. K. (1) przelał na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wierzytelność o zapłatę odszkodowania z tytułu opóźnienia lotu KL 1692 (okoliczność niesporna, umowa cesji wierzytelności - k.7-8)

Dnia 19 lipca 2017 r. (...) sp. z o.o. skierowała do (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w A. w Królestwie Niderlandów przedsądowe wezwanie do zapłaty, w którym wezwała ją do wypłaty odszkodowania w wysokości 400 euro za opóźnienie lotu KL 1692 z L. do A. w dniu 20 stycznia 2017 r., w terminie 7 dni na wskazany rachunek bankowy oraz powiadomienie o zawarciu umowy cesji (wezwanie do zapłaty – k. 5-5v, powiadomienie o zawarciu umowy cesji – k. 6).

W korespondencji mailowej z dnia 5 sierpnia 2017 r. (...) Spółka akcyjna z siedzibą w A. w Królestwie Niderlandów poinformowała (...) sp. z o.o. o uwzględnieniu żądania powoda. W dniu 11 sierpnia 2017 r. (...) Spółka akcyjna z siedzibą w A. w Królestwie Niderlandów przelała na rachunek bankowy (...) sp. z o.o. kwotę 1.746 zł stanowiącą równowartość 400 euro (okoliczności niesporne, potwierdzenie przelewu z dnia 11 sierpnia 2017 r. – k. 39, korespondencja e - mail – k. 40-41).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów oraz ich kserokopii złożonych do akt sprawy. Okoliczności stanu faktycznego jako przyznane przez stronę przeciwną, Sąd na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. uznał za udowodnione, ponadto znajdują one potwierdzenie w złożonych do akt dokumentach, co do wiarygodności których Sąd nie miał wątpliwości, ponieważ składają się na spójny, logiczny, korelujący ze sobą obraz stanu faktycznego poddany ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Na wstępie rozważań należy zaznaczyć, że Sąd rozpoznał niniejszą sprawę na posiedzeniu niejawnym, uznając, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne – na podstawie art. 1481 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Źródłem roszczeń powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. była umowa cesji wierzytelności zawarta z J. K. (1), na mocy której powód nabył wierzytelność z tytułu roszczeń pasażera o odszkodowanie z tytułu opóźnienia lotu na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady – Rozporządzenie WE nr 261/2004. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Paragraf 2 stanowi, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Podstawę prawną dochodzonego przez powoda żądania, stanowiły przepisy Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz. U. UE L z dnia 17 lutego 2004 r.).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 powołanego rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy:

- 1) otrzymują pomoc od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 8;
  - 2) otrzymują pomoc od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) i art. 9 ust. 2, jak również, w przypadku zmiany trasy, gdy racjonalnie spodziewany czas startu nowego lotu ma nastąpić co najmniej jeden dzień po planowym starcie odwołanego lotu, pomoc określoną w art. 9 ust. 1 lit. b) i c);
  - 3) mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:
    - i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub
    - ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub
- (...)) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie zaś do art. 7 ust. 1 rozporządzenia: „W przypadku odwołania do niniejszego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości: a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów; b) 400 EUR

dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1 500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1 500 do 3 500 kilometrów; c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów. Przy określeniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowanego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu.

W ocenie Sądu w odniesieniu do tak sformułowanego żądania, zasadny okazał się zarzut spełnienia świadczenia podniesiony przez stronę pozwaną.

Zgodnie z art. 316 k.p.c. sąd wydaje wyrok w oparciu o stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Do zakresu pojęcia „stan rzeczy” odnosi się zarówno stan prawny, jak i stan faktyczny dochodzonego pozwem roszczenia. W ocenie Sądu, w chwili zamknięcia rozprawy roszczenie powoda nie istniało, bowiem wygasło wskutek zaspokojenia wierzyciela. Ze zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że pozwany w dniu 11 sierpnia 2017 r. dokonał dobrowolnej wpłaty kwoty 1.746 zł (równowartości 400 euro) na rachunek bankowy powoda wskazany w wezwaniu do zapłaty z dnia 19 lipca 2017 r., czyniąc zadość jego żądaniu. W tej sytuacji, okoliczność dobrowolnego spełnienia świadczenia przez pozwanego przed wszczęciem postępowania nie pozwala na uwzględnienie roszczenia powoda i ponowne zasądzenie dochodzonej kwoty. Wyrok uwzględniający roszczenie pieniężne stanowi bowiem tytuł wykonawczy i jako taki stwierdza, że w chwili zamknięcia rozprawy objęte rozstrzygnięciem roszczenie istnieje i może być egzekwowane w braku jego dobrowolnego zaspokojenia. W sytuacji natomiast wygaśnięcia roszczenia przed wydaniem wyroku, powód traci prawo do żądania jego zasądzenia i nie może domagać się przyznania ochrony prawnej jego roszczeniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił zarzut podniesiony przez pozwanego i w konsekwencji powództwo oddalił.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd wydał w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Mając na uwadze fakt, że powód przegrał sprawę w całości, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu. W niniejszym postępowaniu na koszty, jakie poniósł pozwany składają się: opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika procesowego będącego adwokatem, która wyniosła 900 zł zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015, poz. 1800) w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł tj. łącznie 917 zł.

Mając na uwadze powyższe rozważania i przepisy prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

S. P. 1 S.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.